

Оксана БАРНИЧ

м. Чернігів

Народилась 23.06.1983 р. в с. Красний Колядин, Талалаївського р-ну, Чернігівської обл. Доцент кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» ім. Т.Г. Шевченка, кандидат педагогічних наук, член Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Має понад 50 наукових публікацій та понад 70 – літературно-творчих. Серед них власна збірка віршів «Світанок моєї душі», книга для дітей «Щоденник юного читача», креативний словник «Спілкуймося правильно», добірки віршів в альманахах тощо.

ПЕРЕДЧУТТЯ

Передчуття зими сваволі...
 Забуті паролі,
 І гасне, поволі,
 Розпечене сонячне деко,
 А спогади – на антресолі –
 Наїдок для молі,
 Дієзи...бемолі...
 Усе не зі мною – далеко!
 Нічого вічного – все тлінне!
 Життя – швидкоплинне...
 Розбиті коліна
 Колись рятував подорожник...
 Та замело вже стежину,
 І я – не дитина –
 Приймаю, гостинно,
 Думки, що завжди насторожі.
 Мороз латає теплі плями,
 Сама, до нестями,
 Гаптую рядками,
 Щоб білені болі не бились...
 А вдалині, за полями,
 Та, певно, не з нами...
 Снігами, роками

Щаслива зоря загубилась...
Павутина
Павутина міражів...
Руки зв'язані...
Очі
Хочу –
За рожевих скелець блиск!
Хитрий лис,
Ми одним з тобою вже миром мазані,
Знову петлі віражів...
Приручилися удвох
Блиском колії...
Бачу
Плачу –
Дні мотаю у клубок...
Між зірок
Я блукаю у човні меланхолії,
Тільки серце твоє та твоє...
Відпустить весло надій?
Проти течії!
Хвилі,
Милі –
Слабкодухість – під табу!
За добу
Поєднаємося спільною втечею.
Я – твоя, а ти – лиш мій!

Життя у віброрежимі...
Одержимі?
Усе довкола – неначе німе кіно.
І селфі-спогади пташкою у вікно...
Молись вустами чужими...
Холодно...
З абзацу сповідь... під стріху
В'яжеш пиху,
Немов триножий уперто свого коня
І не бентежить зациклена метушня.
Шукай в самотності втіху –
Те зерня.
Ламаєш спис об коліно...
Піаніно

Жонглює чорним і білим – котре твоє?
Куліси? Сцена? Партер? Або фойє?
На невідстелене сіно
Падає...
Ліцензія на біль
Ліцензія на біль,
А сіль
Летить нестримним рикошетом,
Зникає срібним силуетом
І цвіт міняється на цвіль!
Ліцензія на зло...
На скло
Лягає відчай павуками,
Повзе корінням чи гілками,
Та не пече, бо допекло!
Ліцензія на світ –
Привіт!
А на душі: «Та йди до біса!»
Забралом падає завіса,
Детонувавши динаміт!

Дихати через маску,
Думати через сито...
Маревом оповите
Щиро? Відкрито?
Аби-то!
Може, було фіаско
Білими нитками шито?
Вірити через шибку,
Жити через сотні «мушу»,
Препарувавши душу...
Подихом тишу
Порушу,
Щедро відкраю скибку...
З мертвої точки зрушу!
Їхати без дороги
Чагарники – до правди!
Демоном доброї ради
Стежкою зради?
Шаради –
Стомлені епілоги...
Здолані барикади...